

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII
№ 88 (2348)
СУБОТА
23
ЛИПНЯ
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить
з 1939 року.

НАШ ОСНОВНИЙ ЗАКОН

«Читаючи нашу нову Конституцію, люди ще ясніше побачать, які широкі і різноманітні права та свободи громадян соціалістичного суспільства. В її положеннях світ побачить державу, яка ставить своєю метою безперервне зростання добробуту і культури всього народу, всіх його класів і груп без винятку, і активно працює для досягнення цієї мети».
(Із доповіді тов. Л. І. Брежнєва на Пленумі ЦК КПРС 24 травня 1977 року).

Я країни іншої не знаю...

Ми горді за свою Країну Рад, котра з перших днів свого існування заговорила про права, які роблять людину людиною. І в ювілейний рік, у рік 60-річчя Великого Жовтня, який запалив над світом щасливу зорю, ми оглядаємось на пройдений шлях і глибше задумуємось над своїми правами, до яких зважились і яких народи капіталістичних країн позбавлені. Це — гарантована робота з оплатою праці, 41-годинний робочий тиждень, щорічні оплачувані відпустки, безплатна кваліфікована медична допомога, матеріальне забезпечення в старості, безплатність всіх видів освіти, свобода наукової і технічної творчості. Наша держава — це наш радянський спосіб життя, відображений в кожному рядку проекту нової Конституції СРСР.

див. 2—3 стор.

Буде щедрим врожай ювілейного року.

Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

На жнивах — рекорди праці!

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

НА ПРИЗ «ЗОЛОТИЙ КОЛОС»:

- Віктор МИКОЛЕНКО з колгоспу «Перше травня» Петрівського району «Колосом» намолотив 5236 центнерів хліба.
- Анатолій ЗОЛОТАР з колгоспу «Червоний прапор» Олександрійського району («Нива») — 3914.
- Степан СУЛЬЖИК з колгоспу «Україна» Новгородківського району («Нива») — 3907.
- Павло СІЧКАР з колгоспу «Жовтнева революція» Новоградківського району («Нива») — 3777.
- Олександр КОВАЛИК з колгоспу «Сквара» Новгородківського району («Нива») — 3252.
- Іван МИХАЙЛЕНКО з колгоспу «Путь Октября» Онуфріївського району («Нива») — 3159.
- Микола ПРИХОДЬКО з колгоспу «Україна» Новоградківського району (СК-4) — 3156.
- Іван НОВАК з колгоспу імені Карла Маркса Кіровоградського району («Колос») — 3108.
- Михайло МЕЛЬНИК з колгоспу імені Леніна Світловодського району («Нива») — 2971.
- Олександр СКОРИК з колгоспу «Комінтерн» Онуфріївського району (СК-4) — 2966.
- Іван СІРЕНЧЕНКО з Онуфріївського кінзаводу № 175 («Нива») — 2940.
- Олександр ЗАДОРЖНИЙ з колгоспу імені Ульянова Світловодського району жаткою ЖРС-4,9 поклав у валки зернові на площі 247 гектарів.

Серед комсомольсько-молодіжних екіпажів:

Впевнено живують комсомольсько-молодіжний сімейний екіпаж Івана Степановича та Володимира СТУЛІВ з колгоспу імені Кірова Онуфріївського району. З бункера своєї «Ниви» жінці видали 5626 центнерів зерна.

Комсомольсько-молодіжний екіпаж Віктора ЗАРУБЕНКА та Валерія ГЛУЩЕНКА з колгоспу імені Фрунзе Долинського району скоїв «Колосом» ранні зернові на площі 128 гектарів і намолотив 5429 центнерів хліба.

МОЛОДІ ХЛІБОРОБИ! НАСЛІДУЙТЕ ПРИКЛАД ПРАВОФЛАНГОВИХ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ЗАГІНКИ!

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНИХ ТРАС:

Понад 2 тисячі молодих водіїв автомобілів транспортують зерно від комбайнів на токи, з токів — на хлібоприймальні пункти.

Змагання серед автомобілістів очолює Леонід РОМАНОВ з Долинського райоб'єднання «Сільгосптехніка». Перевозячи хліб машиною ЗІЛ-133, він виробив 16560 тисно-кілометрів.

Серед правохлангових хлібних трас молоді шофери Валерій СЕРБІН з Бобринського філіалу виробничого об'єднання «Кіровоградтрансільгосптехніка», Віктор ПРОВІДІАН з колгоспу імені Леніна Новоградківського району, Василь ДІДЕНКО з колгоспу імені Енгельса Голованівського району, Володимир МІЩЕНКО — Ульянівське райоб'єднання «Сільгосптехніка».

госпу Володимир Зайченко, помічники комбайнерів Олександр Силідей, Анатолій Пушкаренко, трактористи Володимир Симоненко та його брат Михайло, шофери Юрій Супруненко та Тарас Лисовський, слюсар Микола Мельниченко та інші.

Першість у соціалістичному змаганні сьогодні веде агрегат Володимира

Зайченка та Олександра Силідея. Хлопці трудяться на найбільш відповідальних ділянках, гідно представляють комсомол на жнивах. А поряд неспинно гуркоче машина Пушкаренків — батько з сином теж показують зразки самовідданої праці.

Ю. МАТІВОС.
Кіровоградський район.

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

«Привіт

з малого БАМу...»

● СТУДЕНТСЬКІ БУДІВЕЛЬНІ ЗАГОНИ ПРАЦЮЮТЬ В ТРЕТЬОМУ ТРУДОВОМУ СЕМЕСТРІ ПІД ДЕВІЗОМ: «60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ—60 ДЕННИХ НОРМ!»

— А ви бачили нашу дорогу? — перш за все поцікавилися хлопці. — Ні-ні, не тут, а там, — махнувши рукою десь туди, куди тягнулися довгі блискучі рейки. — Подивіться обов'язково. Там все — як на долоні.

Там, куди показували хлопці, стояв, прикипівши до землі важкими гусеницями, кран. Попереду нього дорога, яких сотні в нашому степовому краї — туга, обкатана і утрамбована, гравітова дорога. А позаду — гора чи не вона? — наземні шпалы, рівня, мов струна, колія... Ні, звичайно, слідом за шляхоукладачем краном ще не можуть вирватися залізничні поїзди — це тільки початок, ще повинен з'явитися насип, ще треба зробити баластування колії — і все ж тут, як піде, відчувати причетність до чогось великого. Тут і справді все, як на долоні: ось яка вона була, і ось, яка вона буде. Тут найкраще розумієш, що такою вона стане, але ж не сама по собі. Такою її треба збудувати.

«А ви бачили нашу дорогу?» Так вони говорять про неї всі: наші. І про свою роботу розповідають однаково захоплено. Хоч потрапили сюди, на будівництво залізничної Долинська — Помічна обидва будівельні по-різному. Хлопці з факультету фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту з перших же днів формування студентського будівельного уряду потрапили саме сюди. А коли дізналися, що їх прохання відповіли — зраділи. Дуже кортіло вже тоді назидати себе «бамінями», проте стримувались: не зсмували ще. Учні Кіровоградського машинобудівного технікуму «початку готувалися до роботи в колгоспі «Експл» Олександрійського району. І тільки перед самісіньким від'їздом виявилось, що

(Закінчення на 4-й стор.).

Помисли молодих хліборобів

Добрі хліба зародили на полях колгоспу імені Ватутіна Кіровоградського району. Окремі ділянки виділяють до п'ятдесяти центнерів з гектара. Зібрати до зернини врожай

ювілейного року — такими помислами живуть ніні молоді хлібороби господарства.

Щоб успішно впоратися із косовицею комітет комсомолу створив при збирально-транспортних загонах комсомольські групи. До їх числа увійшло п'ятнадцять спілчан. Серед них один з кращих комбайнерів кол-

Я КРАТНІЙ

ДІЯМИ я випадково став свідком однієї суперечки, навіть не суперечки, а діалогу між двома механізаторами нашої бригади. Початку розмови не вловив, та звернув увагу на тихе шелотіння, що долило до кабінету. І коли вже хлопці проходили коридором, почув:

— А я таки подумав працювати до кар'єру, Василю. Там платять більше...

— Якщо бути цілком відвертим, то й ти, мабуть, працюєш заради тих же червонців, що і я.

— Я, Іване, хлібороб. І був би хліборобом навіть, коли б за свій труд не одержував ні копійки. У нас тільки праця, Іване...

Слова молодого механізатора запам'ятались. Тоді замислився і сам: а чи працював би я отут у своїй бригаді, коли б робота механізатора була б найвищою цінністю?

Чи виконував би обов'язки бригадира, якби ці обов'язки були суто громадськими?

Так, працював би! Бо праця, як влучно сказав Василь, є нас вільна. Вдумайся у це поняття, мій молодший сучаснику. Вдумайся і осмисли ці два слова, два інтереси, що століттям вважались непримиримими. Коли навчилися ми, люди, сумішати в собі ці два слова?

Праця створила людину. Повага до праці — найдавніша норма моральності. Тяжкою була доля цієї норми: першину жінку працювати змушувала загроза голодної смерті, у рабовласницькому і феодальному суспільствах — це і страх фізичного покарання, у капіталістичному — страх перед голодом, нестатками і злиднями. Великий Жовтень забезпечив нам плідну працю. Працю, яка приносить людині радість і щастя.

Сьогодні був у полі. Там, де живе комуніст Василь Іванович Чинчий. Іван до нього «Нині» і піймав себе на думці, що немає чого їздити і контролювати цього комбайнера. Своєю працю контролює він сам. Він має високе почуття відповідальності за доручену справу. І не вміряє це ні зарплатою, ні грошовими преміями. Тоді Василь Іванович Чинчий зайняв перше місце на косовці, чамолотини вісім з половиною тисяч центнерів зерна, а потім це перемога місяці ударно жинували у Монголії.

Роздумуючи над рядками проекту нової Конституції, я вкотре ловлю себе на думці, що в проекті не відіється про якусь абстрактну «спрацю взагалі». І варто було б додати в статті 13 про мети нашої праці, її призначення. Адже, коли матеріальне заохочення є визначальним і єдиним мотивом праці, то заяву того механізатора, що мріє перейти працювати, де більше платять, можна розцінювати як працю для себе. Така праця збільшує рахунок на ощадній книжці і кількість полірованих меблів. Така праця, можливо, і підвищує професійну майстерність людини, але не робить її духовно багатшою.

ЦЬОГО року комбайнер Іван Іванович Чинчий, людина нагороджена двома орденами, багатьма медалями, оновив комсомольсько-молодіжний екіпаж. Посмішком у нього син Віктор, білоруський, беручий до роботи хлопчина. Жінка для Віктора — то не тільки екзаме́н на зрілість, то й урок праці для людей, коли заради успіху і достатку колгоспу не рахується ні з відпочинком, ні з втомою, ні з власними інтересами. Віктор, котрий часто замінює за кермом батька, переймає у нього добросовісне, чесне ставлення до праці. Як і тракторист

Лесю́д Руденко та шофер Іван Мосяк. Комсомолець Іван Мосяк, наприклад, перевезе за день 27—30 тонн зерна з поля на тік. Однак і машину хлопця загармезував у вільний час, і по першій дорозі їде, зменшуючи швидкість. А здавалось би — газуй на всі педа́лі, зарплату ж одержуєш за то́нну-кіломе́три.

Хтось мені може й заперечити, мовляв, робити із членів бригади таких собі «безсербешників». Відразу скажу, що матеріальні достатки наших механізаторів високі. Немає, мабуть, потреби перераховувати ні нові будинки, ні килими, одних легкових автомобілів у членів бригади півтора десятки. Та і я приїжджаю на роботу на власному «Москвичі». Однак вважаю, світ речей, матеріальні цінності служать людині тільки для засвоєння цінностей багатства — цінностей духовних.

А одна з найвищих духовних цінностей — радість праці. Тому так весело і щасливо молотять хліб комсомольці комбайнери Микола Дудник і Віктор Шолохов, Іван Шарпа і Микола Котил, молодіші комуністи Микола Червоний. Тому сніг за кермо комбайна не заради грошей, а заради того, щоб принести працюючому користь державі, студенту Кіровоградського технікуму механізації Петро Лозовий, Василь Давидко. Тому не поспішає відлучувати від напруженої зміни комбайнер орденоси́мці Володимир Якимович Замуренко — сидить в турбі молоді і діляться досвідом роботи.

І тільки схвалення викликають у нас рядки із проекту Конституції: «Сумішати ко-

рисна праця і її результати визначають становище людини в суспільстві». Ось Микола Бабаєв — це зовсім молодий колгоспник. Однак користується повагою в колективі. І не тому, що його посада — старший інженер по експлуатації електрифікації. Він один із тих, хто не може бути спокійним, коли йдеться про погану якість роботи, про бракерство. Саме тому протягом кількох років молодь бригади обирала його своїм ватаєм, а комуністи приймали в свої ряди. А комсомольці трактористу Олексію Журавльову, який зараз відволік солову від комбайна комуніста Володимира Івановича Шевченка, ми виявили високе довіря — обрали депутатом районної Ради депутатів трудящих знову ж таки за добросовісне ставлення до праці.

Я знаю: молодість не притапано оглядатися назад. Однак введено тримати в руках кермо могутнього «Колоса» про якого ми в юності тільки тремтливо мріяли, оглянувшись на своє поле, на поле життя Вітчизни, і ти зрозумієш, що не заради матеріальних вигод йшли твої ровесники у Жовтисеву революцію назустріч небезпеці, ризикували життям і терпели голод і холод у Вєлєку Вітчизнину війну.

Ти тримаєш в руках проект нової Конституції. Нової, бо життя і суспільство не стоять на місці, і не тільки ти виріє із своїх юнацьких сорочок — виростає із законів держава. Тобі — підтримувати її часинив і світле зростання, тобі нести у праці червоний стяг Жовтня, тобі у праці доводити вірність пилим ідеалам.

Пізнай же що найвищу радість!

С. ОНУФРІЄВ,
Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної органі колгоспу імені Леніна Знаменського району, колективу комуністичної праці.

МОЯ ЗЕМЛЯ —
МОЯ ТУРБОТА

ВЧУСЬ УПРАВЛЯТИ ДЕРЖАВОЮ

широкі шляхи в життя — аж до участі в управлінні державою.

А в нашій країні — це норма. Візьмемо хоча б наш колгосп.

У «Росії» нам, молодим, довіряють. Бо ж і голова колгоспу Анатолій Петрович Руденко, себе у «старички» записувати не поспішає. Свої тридцять сім видаються йому не таким вже й важким багажем. Головує другий рік. Як? Про те говорить минулорічна першість у соціалістичному змаганні в Олександрійському районі.

Анатолію Петровичу не побоюється доручати серйозну справу молоді. І це кажучи не тому, що в свої двадцять два працює керуючим відділом. Я не виняток. От, скажімо, Ніна Золотарьова зустрічає нині двадцять перше літо, займаючи до статті 25, у якій йдеться про обов'язок депутата звітувати про свою роботу перед виборцями.

Не шось звітувати, а й «вважати

депутатські обов'язки справою своєї честі, совісті».

Не можна інакше: право зобов'язує.

В. ПІДХЛІБНИЙ,
включний відділом колгоспу «Рілля» Олександрійського району.

Ми вчимося управляти державою... Тільки у сільській Раді невеликого села Михайлівка шість депутатів молодші двадцяти чотирьох років. Це робітниця радгоспу «Більшовик» Ірина Гнатченко, Ніна Золотарьова, шофер радгоспу Віктор Грошев, статистик Тамара Поберс-жова.

Словом, отой самі рядок у проекті Конституції молоді михайлівці утворюють повсякчас своєю практичною життєвою позицією. У книжці один або кілька авторів вона — цікавий певне коментар до Конституції.

Мислами творчі єдино у своєму роді книги, яку читає, вивчає і доповнює увесь радянський народ. Не вважеться такої людини в нашій країні, яка б не ознайомилась з проектом нової Конституції. СРСР з ним не лише ознайомилась. Мільйони людей вносять до Основного Закону Радянської Конституції конкретні пропозиції. Вони знаходяться у проекті Конституції такі рядки, які хвилюють його найбільше. Для мене — це чотирнадцятий розділ, де йдеться про народних депутатів.

Хочеться й мені вписати свій рядок у цю величезну Документ епохи. Число прав у народних обранців, хто узаконює проект Конституції СРСР. Мені здається, що саме це означає таке доповнення до статті 25, у якій йдеться про обов'язок депутата звітувати про свою роботу перед виборцями.

Не шось звітувати, а й «вважати депутатські обов'язки справою своєї честі, совісті».

Не можна інакше: право зобов'язує.

В. ПІДХЛІБНИЙ,
включний відділом колгоспу «Рілля» Олександрійського району.

На фото: В. ПІДХЛІБНИЙ.

ВСЕ ДЛЯ ЛЮДИНИ

ЦІНА БЕЗЦІННОГО

Вже третій місяць лікується від гострого ревматоїдного поліартиту Володимир Байбузак. Навіть у найдорожшій лікарні в білоруській у капіталістичній країні, де один день перебування коштує «свого» 20—22 долари, лікування хворого з таким діагнозом супроводжується у нього страхом перед днем, коли він отримає чергові кошти, затрачені на лікування та обслуговування.

Я не згадую вже лікарів, які ведуть лікування поліартиту. Консультант, наприклад, щодня приймає 35—38 відвідувачів. Коли пригадати, що в США простий візит до лікаря обходиться від 125 до 150 доларів, стає зрозумілим, скільки коштує нашій державі безплатне медичне обслуговування. Ніяких коштів не вистачає, коли йдеться про здоров'я людини, зростає потреба в доброті. Системою державних заходів у нас дії забезпечується конституційне право людини на найдорожчий скарб — здоров'я. Інакше її бути не може в країні, де народ господар своєї долі.

М. ЖЕДИНСЬКИЙ,
голова лікар 3-ї міської лікарні.

м. Кіровоград.

Світле місто Світловодськ

5 грудня 1959 року, в день свята Радянської Конституції, бригадир спеціалізованих робіт Петро Молаєв здійснив регулярний і о 4-й годині 7 хвилин ранку електроенергія першого агрегату Кременчуцької гідроелектростанції дала струм.

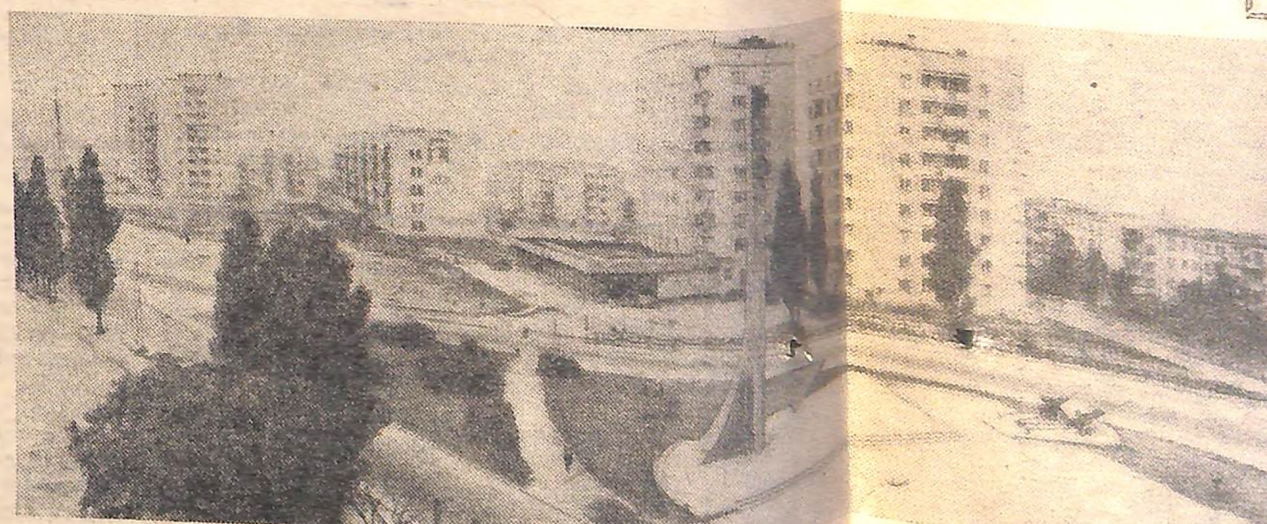
Так ожила вода. І народилось із маленького села Табурище місто. Сьогодні у Світловодську живе близько 60 тисяч жителів. Більшість із них — будівельники Кременчуцької гідроелектростанції, будівельники свого молодого міста. Ного мешканці, громадяни нашої країни, користуються усіма правами і свободами, визначеними Конституцією СРСР.

Світловодці схвалюють проект нової Конституції, схвалюють статтю 44: «Громадяни СРСР мають право на житло». У Світловодську це право забезпечується розвитком і охороною державного і громадського житлового фонду, сприянням кооперативному та індивідуальному житловому будівництву, справедливим роз-

ча карбованців. За 1971—1975 роки в місті введено в експлуатацію 102 338 квадратних метрів житла загальною площею, а це означає, що 2637 родин вселилися в нові благоустроєні квартири.

В нинішній п'ятирічці буде збудовано 120 тисяч квадратних метрів житла. На будівництво цього житла буде вкладено 18 мільйонів 750 тисяч карбованців, що на 41 процент більше, ніж в дев'ятій п'ятирічці. Великий розмах одержить в новій п'ятирічці кооперативне будівництво. За рахунок житлових кооперативів буде збудовано 15 795 квадратних метрів житла.

Щастя вам, мешканці світлого радянського міста!

СВІТЛОВДСЬК. НОВОБУДОВИ.

БУДІВНИКИ СВОЄЇ ДОЛІ

НЕ ЗНАЮ...

ТРАКТОР губився у мареві. Трактор єднав небо і землю, бо все суще починається на землі. Бо все суще прагне неба. Неба, як високості поривань, як мрії, як збутнього сну. Трактор єднав землю і небо, підставляючи блискучі свої боки сонцю. Трактор був засмаглим, трішки втомленим і веселим. Веселощі, певно, йшли знову ж таки від сонця і від неба, а, може, від розкошування поля, що всіма барвами стелилось до його сталевих ніг і прагнуло його тракторових пестоців. Малюнок так і звався просто і безпретензійно: «Трактор». Заслужений художник УРСР Леонід Пазлович Лабенок, вручаючи Почесну грамоту Спілки художників республіки шестикласній Павлишці сестринської школи Володі Кулишу, ще раз згадав того трактора на листочку папе-

СВІТЛО ТВОРЧОСТІ

БУДЕ ВОЛОДЯ ХУДОЖНИКОМ

ОНУФРІВКА — НЕ СТОЛИЦЯ, І НАВІТЬ НЕ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР. ОДНАК В СЕЛИЩІ Є ТАКЕ ВИЗНАЧНЕ МІСЦЕ — ОНУФРІВСЬКА КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ.

лення і сльози радості, але житиме в серці ого динне відчуття, коли літаєшся наодинці з вічністю і серце твоє стискається від дотурку до Прекрасного... І може саме тоді перед безсмертними полотнами Рафаєли, Ван Гога і Пікассо вони, діти хліборобів із далескої Сметанівки, котрі не знайдеши навіть на карті області, зрозуміли не тільки велич безсмертних полотен, а й велич держави, котра ті полотна зберегла і зробила їх

Восени минулого року в селі Онуфривка для хліборобів швидко розчинились двері нового районного Будинку культури — тут відкрилася нова республіканська виставка живопису. Полотна заслужених художників України, заслужених діячів мистецтв республіки О. Аптамонова, М. Максименка, Я. Лабенка, І. Шутєва, П. Судименка та багатьох інших провідних художників республіки розповіли онуфривцям про наше сьогодення, про героїчні подвиги народу у Великій Вітчизняній війні.

Обидві республіканські виставки відвідало понад 18 тисяч колгоспників, робітників, учнів, вчителів, а також багато мешканців навколишніх міст і районів.

Художники та мистецтвознавці під час виставки побували в школах, колгоспах району, зустрілися з учнями, вчителями, колгоспниками. Залишилися в серці теплі слова, цікаві ідеї і пропозиції, висловлені під час дискусій, творчих зустрічей. А на пам'ять — в Онуфривському районному Будинку культури 14 прекрасних полотен — дарунком Спілки хліборобів і їхнім дітям.

Так було створено поки що першу на Кіровоградщині сільську постійно діючу картинну галерею, на базі подарованих картин і придбаних районом раніше.

Зараз в районі готуються до республіканської виставки живопису, графіки і скульптури, присвяченої 60-річчю Великого Жовтня. Готуються старанно. Адже у аврєснї, на цій виставці району буде вручено пам'ятну медаль Спілки художників УРСР: нещодавно Онуфривський райком Компартії України визнано лауреатом традиційного огляду-конкурсу газети «Прада України» і Спілки художників УРСР «Мистецтво — народу».

Так, мистецтво у нашій країні належить народу. І нехай не всі хлопчики і дівчатка Онуфривського району стануть в майбутньому маститими художниками, мистецтвознавцями. Майбутні механізатори, доярки, вчителі, льотчики, вони нести будуть прекрасне в свою роботу, в свій дім, в своє життя.

Л. КРАВЕЦЬ.

● У виставочному залі.

● Один із експонатів Онуфривської картинної галереї, «Свято врожаю». Автор Т. Хитроба.

Фото В. КОВПАКА.

Юна художниця онуфривська школярка Інна КОЗЛОВСЬКА (справа) нагороджена грамотою Спілки художників УРСР. Тому з такою повагою дивляться на її малюнки Алла РІЗНИК та Ігор БАЛУБА.

ТРУД І ПІСНЯ — ПОРУЧ

Палац щасливих усмішок

Пригадується, поверталися ми з Кіровограда. Настрій у всіх піднесений. З обласного конкурсу однакових пісень гезли додому перемогу. Наша «Калинова сопілка» була відзначена перехідним призом ім'я Юрія Яновського... Відвідаємо в обласній Миколі Рубана, Наталки Сопілко, Тамари Булаєнко, Сергійка Чорного, Марисе Тушикової, Толика Клименка, і чомусь пригадував, як гетували ми, перші активісти сільського клубу «Наталку Полтавку»... Наче й не давно це було, а вже десять років сплило. І клуб наш уже не клуб, Будинок культури. Новий збудували. Відверто кажучи, його й Палацом культури назвати не гріх... А для того, хто реєструє тут свій шлюб — це Палац щастя. Палац не палає, а з легкого слова В. З. Мамуї, нашого голови колгоспу, комбінатом культури квітнуть. А чом би й ні?

Красива, двоповерхова будівля з великим мозаїчним панно: у стрімкому танку кружляють юнак і дівчина.

Великий вестибюль. На стінах портрети крапких людей села. На першому поверсі — кінозал на 700 місць добре урорядкована сцена, широкоформатна кіноустановка. Поруч зали: лекційний і танцювальний. Є просторий спортивний зал з двома роздягальнями. А кімнати для гурткової роботи на другому поверсі, оркестровий клас, кімната дзвізів, музейна кімната, кімната танцювального гуртка? Чудово об'єднаний кабінет політосвіти, бібліотека. Навіть кафетерій!

Чом не ілюстрація до рядків проєкту нової Конституції про право трудящих на відпочинок? Отак гарантується воно на прикладі нашого села. І хмельничани користуються ним.

Взагалі, хмельничани люблять відпочивати. Завітайте до нас в суботу чи неділю. Як багато молоді на наших вечорах відпочинку. І естрадний ансамбль у нас свій, теж популярністю користується. Мені, як керівникові його — це приємно, але втрині радісніше бачити, як ростуть люди. Здавалося, не так давно став у нас гітаристом учень місцевої школи Михайло Лобода, всього кілька років, а сьогодні він уже керівник локально-інструментального ансамблю Будинку піонерів «Синява».

Не брешуть тепер гітара по темних закутках... Хлопчак має свій репертуар. Збираються на репетиції... Добре діло робить Михайло... І приємно не бачити, бо ж сам він, теж спочатку «бринькав» на вулиці.

Механізатора Анатолія Іванова привела в Будинок культури любов до пісні. Нині він соліст ансамблю. Хороша підбралась у нас і вокальна група Віра Колісниченко, Тетяна Руда, Надія Апихтіна, Світлана Саліга, Людмила Сорока, Наталка Філіпчук...

Вдень вони працюють, вчаться, а увечері збираються у кімнаті для репетицій... І лише над селом пісня.

Не буду зупинятися на роботі духового оркестру, який керує Євген Григорович Власенко, інших гуртках художньої самодіяльності, в яких знаходять своє покликання хмельничани.

Тематичні вечори усні журнали, печорні слави, виступи агіткультбригади на фермах, польових стінах, веселі вечори відпочинку — вони увійшли в життя хмельничан органічно. Здається, інакше й не могло бути.

Правс на відпочинок... Рядок з проєкту нової Конституції СРСР... А за ним — радість, посмішки, веселі настрій, звичайне, людське щастя. Бачу це на прикладі Хмельового, а скільки таких сіл у нашій країні, країні, де найвища цінність — людина.

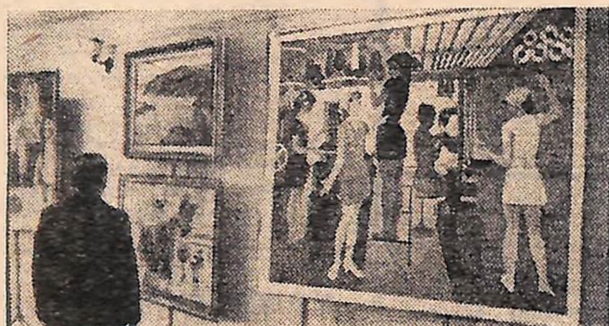
М. ПІЛАНОВ,

директор Хмельовського Будинку культури. Маловишківський район.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

23 липня 1977 р.

2-3 стор.

ру у масів весняних бара. Подумалось: у 220 малюнках виставки, як у краплі роси, відбилась те, чим живуть юні художники: вихованці дитячих садків, учні шкіл Онуфривського району. «Ферма» — то малюнок семикласниці Ірини Андрєєвої з Павлиша, «Жовтень» — учениці другого класу Онуфривської середньої школи Олі Заїкіної, «Поле» — п'ятикласника Омельницької школи Сашка Чорного...

І хоча важко було з тих двохсот малюнків вибрати кращі — і Володя, і Ірина, і Ольга, і Сашко йшли додому із щасливими очима — вийшли переможцями! Грамоти Спілки художників України одержали двадцять хлопчиків і дівчаток.

А пензлем облетіла звістка Сметанівську восьмилітню школу — Микола Троян та Іван Погрібний так само ці двоє хлопчиків, яких нагороджено грамотами, їдуть з районною екскурсією у Ленінград, до Ермітажу!

В їхньому житті ще все попереду, ще будуть пошуки істини, і гіркоти втрат, ще будуть захоп-

доступними для своїх громадян незалежно від їхнього віку, професії, колору шкіри і заробітної плати.

А може зрозуміли вони це ще під час районної виставки дитячого малюнку, лауреатами якої вийшли, під час районної виставки, у журі котрої були заслужені художники республіки, науковці Київського художнього інституту. А можливо, зрозуміли це, коли у сусідній, Павлишській середній школі з ініціативи президії правління Спілки художників України при активній участі Онуфривського райкому партії було відкрито «Меморіал В. О. Сухомлинського» — республіканську виставку графіки.

Спілка художників України — шефи Онуфривського району. А справжнє шефство — то щира дружба, то обмін думками, то щиросердє подарунки. Тоді, по закінченні цієї першої виставки, художники подарували дітям району графічних картин, ілюстрацій до творів українських письменників на 5 тисяч карбованців.

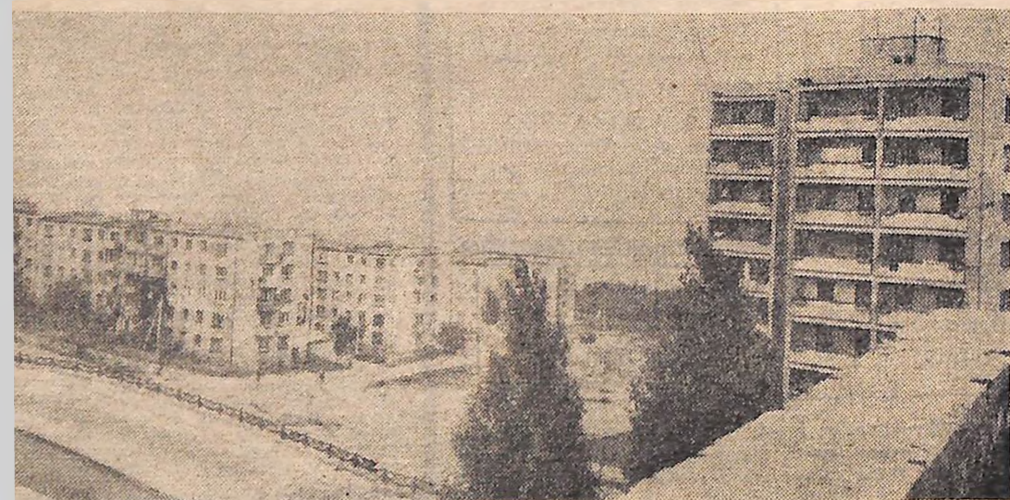

Фото В. КОВПАКА.

«Привіт з малого БАМу...»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

«Іскрі» їх не зможуть забезпечити будівельними матеріалами. Довелося міняти адресу. «Ми навіть усвідомити добре не встигли, на яку будову йдемо...».

Зараз вони змагаються між собою — «Старт» і «Буревісник». Поки що важко сказати, хто з них попереду — обидва загони виконують щодня по дві денні норми...

Колись вони обов'язково сидять в поїзд і проїдуть нією дорогою з кінця в кінець, всі 134 кілометри від Помічної до Долішньої. Ось тут, де працюють хлопці сьогодні, поїзд зупиниться і кондуктор звично оголосить: «Станція Ковалівка». І можливо щось тут зміниться (сьогодні тут зовсім не так буде. Ось тут виступе будівля вокзалу, а тут житловий будинок...) та вони бігнучуть її одразу. Бо кожен метр дороги буде їм не просто знайомим. Він буде їхнім, прокладений власними руками. Чи багато цих метрів? Багато. Тільки за один день хлопці роблять п'ять метрів багатоступово на чотирьохстах метрах, а пізніше — на восьмистах. Роблять, не поспішаючи на годинники. Бо приїхати сюди не попрацювати «віда» і «ає», а будувати свою дорогу.

— Пам'ятаю, у нас дома раніше, коли хотіли відкрити недовільність якоїсь поції, жартували: «Весь день, що їхати до Бобринця залізницею» — яка ж бо, мовляв, тут залізниця? І ось будівля, все як вказці. До 1 жовтня за планом наша дорога має пролягти якраз до станції Бобринець. Тільки яка там казка. Ті, колишні жартівники, мабуть, просто на таких, як ми, не розраховували. Але хай-но спробує хтось тепер так пожартувати... Я їм годі хоч про один наш день розповісти...

Про який? А це на вибір. В загоні «Старт», наприклад, можуть розповісти про те, як одного дня

недочекалась бригада Миколи Баргаміна бульдозера, котрий мав виконати земляні роботи.

— Ну що ж, хлопці, — вирішили в бригаді, — хоч лопата — річ не дуже технічно оснащена, зате надійна.

Трапеза на території табору з'явилася так швидко, що дехто навіть очима бульдозера по подвір'ю пошукав. Вже потім зрозуміли: і коли незабаром видавали кожному ще по одній парі робочих рукавиць, якось нікому і в голову не прийшло натякнути на недбайливе ставлення до свечоляну...

Тепер вони називають себе бамівцями. І всі листи починають приписувати так: «Привіт вам з малого БАМу...». Але особливо гордяться, коли так їх звуть інші. Бо це — визнання. А вони його заслужили. Це — без вишкату. Від командира «Старту» (маленька деталь: нещодавно Сергію Маркову треба було їхати на Всесоюзний турнір з боксу, — там кандидат в майстри спорту міг би стати майстром, — та не зміг командир без свого загону, без малого БАМу) до Сергія Дем'янишина — «стартівського» вихованця, для якого ось перша дорога в п'ятнадцять літ, мабуть, і визначить всі подальші життєві дороги.

Поки що всього дванадцять кілометрів відділяє шляхоукладальний край від станції Помічна. До місця зустрічі з будівельниками, котрі ведуть дорогу від станції Долішньої ще не один десяток кілометрів. Ось у хлопців зараз точніше як там, біля самого краю: позаду вже блискучі рейки, вкладені власними руками, а попереду — робота, що ще чекає на них. Ще попереду і освоєння сімдесяти тисяч карбованців капіталовкладень і виконання всіх пунктів соціалістичних зобов'язань. Та й чи тільки виконання? Ось приклад: «Щоденно виконувати норми на 115 процентів» (із зобов'язань). «Молодші студенти! Поки дві денні норми не зроблять — робочого місяця жовтень не залізнити» (зі слів В. Цибренка, начальника штабу обласної комсомольської ударної будови). Чому так? Інше просто не можна: вахта на честь ювілею Жовтня — ударна, будова — ударна, а дорога ця в їх житті — найголовніша.

Н. ПАСТУШЕНКО.

Помічна — Долішнька.

Наступний
тиждень—
сорок
шостий

«Рішення XXII з'їзду партії — в життя» — під таким девізом трудилася разом з усім народом молодь нашої республіки. Ставали до ладу нові потужні заводи і фабрики, електростанції, зростало сільськогосподарське виробництво. Тільки за 1962 рік наша промисловість дала продукції більше, ніж

за всі роки довоєнних п'ятирічок. А колгоспи і радгоспи країни зібрали в цей рік 9 мільярдів пудів зерна. Величезний вклад у всенародну справу вносить комсомольська організація республіки. На початку 1963 року до всенародного руху за перемогу комуністичної праці було залучено три мільйони українських юнаків та дівчат.

У березні 1963 року відбувся пленум ЦК Компартії України, який всебічно обговорив питання про роботу комсомольських організацій по комуністичному вихованню молоді. Виконуючи настанови пленуму, комсомольські організації стали ще активніше залучати молодь до боротьби за дальше удосконалення виробництва.

ІЗ КІНОФІЛЬМА
«АР-ХИ-МЕ-ДЫ»

Музыка М. МНІКОВА.
Стихи И. ШАФЕРАНА.

Первый луч рукою золотой
К сиям прикоснулся
осторожно.
Это называют красотой,
К этому привыкнут
невозможно.

Привет:

Утро, разгонный починю теб
И сумей при этом
Сделать так, чтоб был
наполнен день
Только светом, только
светом!

То, что нас тревожило вчера,
Где-то за спиной остается.
Хочется нам верить, что
с утра
Самое хорошее начнется.

Привет.

И дождется тот, кто очен
ждет,
И любимым станет тот, кто
любит.
Утро обязательно придет.
Утро обязательно наступит.

Привет.

УТРЕННИЙ СВЕТ

ФУТБОЛ

ЧЕМПИОНИ— УЛЬЯНОВЦІ

Шість команд — переможці зональних змагань першості обласної ради ДССТ «Колос» з футболу взяли участь у фінальних поєдинках, які протягом трьох днів проходили у Малій Висці. Серед учасників змагань були долинці, зном'янци, олександрійці, новоукраїнці, ульяновці і організатори турніру — малависькіє. В боротьбі за перше і друге місце зустрілися команди Ульяновки і Новоукраїнки. У пертій боротьбі проходила ця зустріч. Сильнішими виявилися ульяновці. Вони виграли з рахунком 2:1, завоювали чемпіонські титули і зробили право захищати спортивну честь Кіровоградщини на республіканській першості свого товариства.

В. АЛЕКСЕЄНКО,
суддя республіканської
категорії, головний суд-
дя змагань.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах виховання,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Завтра— День працівника торгівлі

Людмила Радашова та
Зоя Озерська того дня
прийшли на роботу рані-
ше. Хотілося встигнути ще
до приходу подруг ввіс-
ти черговий номер стінни-
ки. На цей раз у Людмили
була подвійна радість. Її
бригада достроково спра-

«Комсомольського про-
жектора».

Після роботи дівчата не
розлучаються з піснюю,
часто організують вечо-
ри відпочинку. Ось тут і
проявилися організатор-
ські здібності Людмили
Радашової. Чи то збираю-
ться комсо-
молки разом
відвідати кі-
нотеатр, чи
планують якусь екскур-
сію — без
Людмили не
обходиться.

ВАС ОБСЛУГОВУЄ

вилась із планом по реалі-
зації продукції за липень...
Раділа сама, і хотілося,
щоб колеги теж порадили
за відділ радіотоварів.
Зв'язки присмислювало до-
класти рук до вітального
випуску стіннивки...

Лише рік тому прізвище
Людмили Радашової зна-
чилося серед кращих уче-
ниць Кіровоградського ко-
оперативного технікуму, а
сьогодні вона має заслу-
жену шану в колективі
Світловодського універса-
лу «Комсомолец».

Виявляється, і за рік
можна проявити себе.
Швидко знайшла Людмила
спільну мову зі своїми то-
варишами по роботі. Да-
лося це їй легко. З техні-
куму звикла бути активіст-
кою. Тож відразу порину-
ла в громадську роботу.
Стала членом редколегії

Здавалося б, що склад-
ного у професії продавця.
Подавай товар та гроші
ретельно лічи. У відділі
радіовиробів же до всьо-
го іншого ще й треба ма-
ти знання з радіотехніки,
уміти випробувати радіо-
приймач чи магнітофон.
А як часто доводиться
рекомендувати покупцеві,
яку саме річ йому при-
дбати.

Дівчата з «Комсомоль-
ця» зобов'язалися вико-
нати план реалізації про-
дукції двох років достро-
ково, до 7 листопада, до
ювілею нашої країни. З
щоденної, наполегливої
праці багатьох людей
складається успіх колекти-
ву, а комсомолка Людми-
ла Радашова одна з тих,
на кого рівняються.

В. ЛАВРОВ,
робітник.

м. Світловодськ.

Присвячується Л. М. Толстому

У північному 1976 році буде видано твори Л. М. Толстого, книги про письменника, мемуари, листи, спогади, а також зби-
рки творів графіки. Ці видання вийдуть російською, іншими
мовами народів СРСР і зарубіжних країн тиражем понад 25
мільйонів примірників.

Видавництво «Художественная литература» поповне в наступно-
му році випуск 22-томного зібрання творів письменника. Вели-
кими збірками вийдуть романи «Війна і мир», «Анна Карени-
на», «Воскресіння», а також повні й неповні твори Л. М.
Толстого: «Бібліотека класиків». Випуск нових ілюстрацій
також сувенірів та подарункових видань. Твори Л. М.
Толстого і література, присвячена його творчості, вийдуть у ба-
гатьох республіканських видавництвах.

(Кор. ТАРС).

26 ЛІПНЯ

ПОНЕДІЛОК

25 ЛІПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 —
Новини. 9.10 — К. т. Гімнастич-
ка. 9.30 — К. т. Горький. «Егор
Булочков та інші». Фільм-ви-
става. 10.00 — К. т. До Дня
національного повстання на
Кубі. 10.50 — К. т. «Ми знайо-
мимось з природою». 11.15 —
К. т. «Творчість О. Гончаро-
ва». 11.30 — Телефільм для
дітей. «Заповіт старого май-
стра». 2 серія. 11.45 — «Посі-
яв». 12.00 — К. т. «Посі-
яв». 12.15 — К. т. «Посі-
яв». 12.30 — К. т. «Посі-
яв». 12.45 — К. т. «Посі-
яв». 13.00 — К. т. «Посі-
яв». 13.15 — К. т. «Посі-
яв». 13.30 — К. т. «Посі-
яв». 13.45 — К. т. «Посі-
яв». 14.00 — К. т. «Посі-
яв». 14.15 — К. т. «Посі-
яв». 14.30 — К. т. «Посі-
яв». 14.45 — К. т. «Посі-
яв». 15.00 — К. т. «Посі-
яв». 15.15 — К. т. «Посі-
яв». 15.30 — К. т. «Посі-
яв». 15.45 — К. т. «Посі-
яв». 16.00 — К. т. «Посі-
яв». 16.15 — К. т. «Посі-
яв». 16.30 — К. т. «Посі-
яв». 16.45 — К. т. «Посі-
яв». 17.00 — К. т. «Посі-
яв». 17.15 — К. т. «Посі-
яв». 17.30 — К. т. «Посі-
яв». 17.45 — К. т. «Посі-
яв». 18.00 — К. т. «Посі-
яв». 18.15 — К. т. «Посі-
яв». 18.30 — К. т. «Посі-
яв». 18.45 — К. т. «Посі-
яв». 19.00 — К. т. «Посі-
яв». 19.15 — К. т. «Посі-
яв». 19.30 — К. т. «Посі-
яв». 19.45 — К. т. «Посі-
яв». 20.00 — К. т. «Посі-
яв». 20.15 — К. т. «Посі-
яв». 20.30 — К. т. «Посі-
яв». 20.45 — К. т. «Посі-
яв». 21.00 — К. т. «Посі-
яв». 21.15 — К. т. «Посі-
яв». 21.30 — К. т. «Посі-
яв». 21.45 — К. т. «Посі-
яв». 22.00 — К. т. «Посі-
яв». 22.15 — К. т. «Посі-
яв». 22.30 — К. т. «Посі-
яв». 22.45 — К. т. «Посі-
яв». 23.00 — К. т. «Посі-
яв». 23.15 — К. т. «Посі-
яв». 23.30 — К. т. «Посі-
яв». 23.45 — К. т. «Посі-
яв». 24.00 — К. т. «Посі-
яв». 24.15 — К. т. «Посі-
яв». 24.30 — К. т. «Посі-
яв». 24.45 — К. т. «Посі-
яв». 25.00 — К. т. «Посі-
яв». 25.15 — К. т. «Посі-
яв». 25.30 — К. т. «Посі-
яв». 25.45 — К. т. «Посі-
яв». 26.00 — К. т. «Посі-
яв». 26.15 — К. т. «Посі-
яв». 26.30 — К. т. «Посі-
яв». 26.45 — К. т. «Посі-
яв». 27.00 — К. т. «Посі-
яв». 27.15 — К. т. «Посі-
яв». 27.30 — К. т. «Посі-
яв». 27.45 — К. т. «Посі-
яв». 28.00 — К. т. «Посі-
яв». 28.15 — К. т. «Посі-
яв». 28.30 — К. т. «Посі-
яв». 28.45 — К. т. «Посі-
яв». 29.00 — К. т. «Посі-
яв». 29.15 — К. т. «Посі-
яв». 29.30 — К. т. «Посі-
яв». 29.45 — К. т. «Посі-
яв». 30.00 — К. т. «Посі-
яв». 30.15 — К. т. «Посі-
яв». 30.30 — К. т. «Посі-
яв». 30.45 — К. т. «Посі-
яв». 31.00 — К. т. «Посі-
яв». 31.15 — К. т. «Посі-
яв». 31.30 — К. т. «Посі-
яв». 31.45 — К. т. «Посі-
яв». 32.00 — К. т. «Посі-
яв». 32.15 — К. т. «Посі-
яв». 32.30 — К. т. «Посі-
яв». 32.45 — К. т. «Посі-
яв». 33.00 — К. т. «Посі-
яв». 33.15 — К. т. «Посі-
яв». 33.30 — К. т. «Посі-
яв». 33.45 — К. т. «Посі-
яв». 34.00 — К. т. «Посі-
яв». 34.15 — К. т. «Посі-
яв». 34.30 — К. т. «Посі-
яв». 34.45 — К. т. «Посі-
яв». 35.00 — К. т. «Посі-
яв». 35.15 — К. т. «Посі-
яв». 35.30 — К. т. «Посі-
яв». 35.45 — К. т. «Посі-
яв». 36.00 — К. т. «Посі-
яв». 36.15 — К. т. «Посі-
яв». 36.30 — К. т. «Посі-
яв». 36.45 — К. т. «Посі-
яв». 37.00 — К. т. «Посі-
яв». 37.15 — К. т. «Посі-
яв». 37.30 — К. т. «Посі-
яв». 37.45 — К. т. «Посі-
яв». 38.00 — К. т. «Посі-
яв». 38.15 — К. т. «Посі-
яв». 38.30 — К. т. «Посі-
яв». 38.45 — К. т. «Посі-
яв». 39.00 — К. т. «Посі-
яв». 39.15 — К. т. «Посі-
яв». 39.30 — К. т. «Посі-
яв». 39.45 — К. т. «Посі-
яв». 40.00 — К. т. «Посі-
яв». 40.15 — К. т. «Посі-
яв». 40.30 — К. т. «Посі-
яв». 40.45 — К. т. «Посі-
яв». 41.00 — К. т. «Посі-
яв». 41.15 — К. т. «Посі-
яв». 41.30 — К. т. «Посі-
яв». 41.45 — К. т. «Посі-
яв». 42.00 — К. т. «Посі-
яв». 42.15 — К. т. «Посі-
яв». 42.30 — К. т. «Посі-
яв». 42.45 — К. т. «Посі-
яв». 43.00 — К. т. «Посі-
яв». 43.15 — К. т. «Посі-
яв». 43.30 — К. т. «Посі-
яв». 43.45 — К. т. «Посі-
яв». 44.00 — К. т. «Посі-
яв». 44.15 — К. т. «Посі-
яв». 44.30 — К. т. «Посі-
яв». 44.45 — К. т. «Посі-
яв». 45.00 — К. т. «Посі-
яв». 45.15 — К. т. «Посі-
яв». 45.30 — К. т. «Посі-
яв». 45.45 — К. т. «Посі-
яв». 46.00 — К. т. «Посі-
яв». 46.15 — К. т. «Посі-
яв». 46.30 — К. т. «Посі-
яв». 46.45 — К. т. «Посі-
яв». 47.00 — К. т. «Посі-
яв». 47.15 — К. т. «Посі-
яв». 47.30 — К. т. «Посі-
яв». 47.45 — К. т. «Посі-
яв». 48.00 — К. т. «Посі-
яв». 48.15 — К. т. «Посі-
яв». 48.30 — К. т. «Посі-
яв». 48.45 — К. т. «Посі-
яв». 49.00 — К. т. «Посі-
яв». 49.15 — К. т. «Посі-
яв». 49.30 — К. т. «Посі-
яв». 49.45 — К. т. «Посі-
яв». 50.00 — К. т. «Посі-
яв». 50.15 — К. т. «Посі-
яв». 50.30 — К. т. «Посі-
яв». 50.45 — К. т. «Посі-
яв». 51.00 — К. т. «Посі-
яв». 51.15 — К. т. «Посі-
яв». 51.30 — К. т. «Посі-
яв». 51.45 — К. т. «Посі-
яв». 52.00 — К. т. «Посі-
яв». 52.15 — К. т. «Посі-
яв». 52.30 — К. т. «Посі-
яв». 52.45 — К. т. «Посі-
яв». 53.00 — К. т. «Посі-
яв». 53.15 — К. т. «Посі-
яв». 53.30 — К. т. «Посі-
яв». 53.45 — К. т. «Посі-
яв». 54.00 — К. т. «Посі-
яв». 54.15 — К. т. «Посі-
яв». 54.30 — К. т. «Посі-
яв». 54.45 — К. т. «Посі-
яв». 55.00 — К. т. «Посі-
яв». 55.15 — К. т. «Посі-
яв». 55.30 — К. т. «Посі-
яв». 55.45 — К. т. «Посі-
яв». 56.00 — К. т. «Посі-
яв». 56.15 — К. т. «Посі-
яв». 56.30 — К. т. «Посі-
яв». 56.45 — К. т. «Посі-
яв». 57.00 — К. т. «Посі-
яв». 57.15 — К. т. «Посі-
яв». 57.30 — К. т. «Посі-
яв». 57.45 — К. т. «Посі-
яв». 58.00 — К. т. «Посі-
яв». 58.15 — К. т. «Посі-
яв». 58.30 — К. т. «Посі-
яв». 58.45 — К. т. «Посі-
яв». 59.00 — К. т. «Посі-
яв». 59.15 — К. т. «Посі-
яв». 59.30 — К. т. «Посі-
яв». 59.45 — К. т. «Посі-
яв». 60.00 — К. т. «Посі-
яв». 60.15 — К. т. «Посі-
яв». 60.30 — К. т. «Посі-
яв». 60.45 — К. т. «Посі-
яв». 61.00 — К. т. «Посі-
яв». 61.15 — К. т. «Посі-
яв». 61.30 — К. т. «Посі-
яв». 61.45 — К. т. «Посі-
яв». 62.00 — К. т. «Посі-
яв». 62.15 — К. т. «Посі-
яв». 62.30 — К. т. «Посі-
яв». 62.45 — К. т. «Посі-
яв». 63.00 — К. т. «Посі-
яв». 63.15 — К. т. «Посі-
яв». 63.30 — К. т. «Посі-
яв». 63.45 — К. т. «Посі-
яв». 64.00 — К. т. «Посі-
яв». 64.15 — К. т. «Посі-
яв». 64.30 — К. т. «Посі-
яв». 64.45 — К. т. «Посі-
яв». 65.00 — К. т. «Посі-
яв». 65.15 — К. т. «Посі-
яв». 65.30 — К. т. «Посі-
яв». 65.45 — К. т. «Посі-
яв». 66.00 — К. т. «Посі-
яв». 66.15 — К. т. «Посі-
яв». 66.30 — К. т. «Посі-
яв». 66.45 — К. т. «Посі-
яв». 67.00 — К. т. «Посі-
яв». 67.15 — К. т. «Посі-
яв». 67.30 — К. т. «Посі-
яв». 67.45 — К. т. «Посі-
яв». 68.00 — К. т. «Посі-
яв». 68.15 — К. т. «Посі-
яв». 68.30 — К. т. «Посі-
яв». 68.45 — К. т. «Посі-
яв». 69.00 — К. т. «Посі-
яв». 69.15 — К. т. «Посі-
яв». 69.30 — К. т. «Посі-
яв». 69.45 — К. т. «Посі-
яв». 70.00 — К. т. «Посі-
яв». 70.15 — К. т. «Посі-
яв». 70.30 — К. т. «Посі-
яв». 70.45 — К. т. «Посі-
яв». 71.00 — К. т. «Посі-
яв». 71.15 — К. т. «Посі-
яв». 71.30 — К. т. «Посі-
яв». 71.45 — К. т. «Посі-
яв». 72.00 — К. т. «Посі-
яв». 72.15 — К. т. «Посі-
яв». 72.30 — К. т. «Посі-
яв». 72.45 — К. т. «Посі-
яв». 73.00 — К. т. «Посі-
яв». 73.15 — К. т. «Посі-
яв». 73.30 — К. т. «Посі-
яв». 73.45 — К. т. «Посі-
яв». 74.00 — К. т. «Посі-
яв». 74.15 — К. т. «Посі-
яв». 74.30 — К. т. «Посі-
яв». 74.45 — К. т. «Посі-
яв». 75.00 — К. т. «Посі-
яв». 75.15 — К. т. «Посі-
яв». 75.30 — К. т. «Посі-
яв». 75.45 — К. т. «Посі-
яв». 76.00 — К. т. «Посі-
яв». 76.15 — К. т. «Посі-
яв». 76.30 — К. т. «Посі-
яв». 76.45 — К. т. «Посі-
яв». 77.00 — К. т. «Посі-
яв». 77.15 — К. т. «Посі-
яв». 77.30 — К. т. «Посі-
яв». 77.45 — К. т. «Посі-
яв». 78.00 — К. т. «Посі-
яв». 78.15 — К. т. «Посі-
яв». 78.30 — К. т. «Посі-
яв». 78.45 — К. т. «Посі-
яв». 79.00 — К. т. «Посі-
яв». 79.15 — К. т. «Посі-
яв». 79.30 — К. т. «Посі-
яв». 79.45 — К. т. «Посі-
яв». 80.00 — К. т. «Посі-
яв». 80.15 — К. т. «Посі-
яв». 80.30 — К. т. «Посі-
яв». 80.45 — К. т. «Посі-
яв». 81.00 — К. т. «Посі-
яв». 81.15 — К. т. «Посі-
яв». 81.30 — К. т. «Посі-
яв». 81.45 — К. т. «Посі-
яв». 82.00 — К. т. «Посі-
яв». 82.15